

# ČAKANIE NA VYKÚPENIE

*Simeon, muž spravodlivý a bohobojný, ktorý očakával útechu Izraela a Duch Svätý bol v ňom... a prorokyňa Anna...rozprávala o Ňom všetkým, ktorí očakávali vykúpenie Jeruzalema. (Lukáš 2:25,36,38)*

Tu máme znamenie čakajúceho veriaceho. **Spravodlivý** – vo všetkom, čo robí; **bohobojný** – oddaný Bohu, kráčajúci vždy tak, akoby bol Boh prítomný; **očakávajúci útechu Izraela** – hľadajúci naplnenie Božích zaslúbení; a Duch Svätý bol v ňom. V bohobojnom očakávaní sa pripravil na požehnanie.

A Simeon nebol jediným. Anna **rozprávala o Ňom všetkým, ktorí očakávali vykúpenie Jeruzalema.** Toto bolo jedno rozlišovacie znamenie uprostred formalizmu a svetskosti, ktoré ich obklopovali. Ním sa táto zbožná skupina mužov a žien odlišovala. Čakali na Boha a hľadali Jeho zaslúbené vykúpenie.

Teraz, keď potecha Izraela prišla a vykúpenie bolo dokonané, potrebujeme ešte stále čakať? Určite áno, ale nebude naše čakanie veľmi odlišné od tých, ktorí čakali na Jeho príchod? Bude, hlavne v dvoch oblastiach. Teraz čakáme na Boha v plnej moci vykúpenia a čakáme na Jeho plné prejavenie.

Naše čakanie je v plnej moci vykúpenia. Kristus povedal: **Toho dňa vy poznáte, že Ja som vo Svojom Otcovi a vy vo Mne (Ján 14:20).** Prebývajte vo Mne?

Epištoly nás učia, aby sme sa odovzdávali Bohu ako **mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi** a že sme **požehnaní každým požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi (Rímskym 6:11, Efezským 1:3).**

Naše čakanie na Boha sa teraz môže diať v úžasnom vedomí, vyrobenom a udržiavanom v nás Duchom Svätým, že sme prijatí v Tom Milovanom; že láska, ktorá spočíva na Ňom, spočíva i na nás a že teraz žijeme v tej láske – v samotnej blízkosti a prítomnosti Boha; pred Jeho tvárou. Starodávni svätí sa postavili a **stáli na Slove Božom; čakajúc a nádejajúc sa na to Slovo,** môžeme na Ňom spočinúť i my. Avšak, áno; súc jedni s Kristom –

máme oveľa vyššie privilégia. V našom čakaní na Boha nech je toto našou istotou: V Kristovi máme prístup k Otcovi, aby sme si mohli byť istí, že naše čakanie nie je márne.

Naše čakanie sa takisto líši v tom, že kým oni čakali na vykúpenie, ktoré malo prísť, my ho vidíme dokonané a teraz čakáme, aby sa prejavilo v nás. Kristus nepovedal len: **Prebývajte (zostávajúte) vo Mne**, ale tiež: **Ja vo vás** (Ján 15:4). Epištoly nehovoria len o nás **v Kristovi**, ale aj o Kristovi **v nás**, ako o najvyššom tajomstve vykupujúcej lásky (Kološanom 1:27).

Keď zotrývame na našom mieste v Kristovi deň čo deň, Boh čaká, aby zjavil Krista v nás takým spôsobom, že v nás bude vytvarovaný a Jeho myseľ a povaha a podoba nadobudnú v nás podobu a hmotu, aby každý veriaci mohol v pravde povedať: **Žije vo mne Kristus (Galatským 2:20)**.

Môj život v Kristovi – tam hore v nebi a Kristov život vo mne – tu dole na zemi, sa vzájomne dopĺňajú. Čím viac je moje čakanie na Boha poznačené živou vierou v Krista, tým viac moje srdce smädí po Kristovi vo mne a vidí Ho. A čakanie na Boha, ktoré začalo špeciálnymi potrebami a modlitbami, sa zameria na to jediné – na Hospodina; prosiac, aby prejavil vo mne plne Svoje vykúpenie; aby **Kristus žil vo mne**.

Naše čakanie sa líši od čakania starodávnych svätých v tom, aké miesto nám patrí a aké očakávania si precho-

vávame. Ale podstata je rovnaká: čakáme na Boha – od ktorého jediného je naše očakávanie.

Naučte sa jednu lekciiu od Simeona a Anny. Ako absolútne nemožné bolo pre nich urobiť čokoľvek ohľadom toho ohromného vykúpenia – narodenia Krista, či Jeho smrti. Bola to Božia práca. **Nemohli urobiť nič, len čakať**. Sme i my takí bezmocní čo sa týka prejavovania Krista v nás? V skutku áno. Boh nevykonával to veľké vykúpenie v Kristovi a nenechal jeho aplikáciu do detailov na nás.

Tajné myšlienky, že to tak naozaj je, sú pri koreni všetkých našich slabostí. Zjavenie Krista v každom jednom veriacom a Jeho každodenné prejavovanie v nás – krok za krokom a minútu po minúte – je rovnako prácou Božej všemohúcnosti, ako narodenie i vzkriesenie Krista. Kým táto pravda nevstúpi do nás a nenaplní nás a nebudeme cítiť, že sme rovnako závislí na Bohu ohľadom každej chvíle nášho života, radujúc sa z vykúpenia ako Simeon a Anna, keď naň čakali.

N naše čakanie na Boha neprinesie svoje plné požehnanie. Pocit vyslovenej a úplnej bezmocnosti a dôvery, že **Boh dokáže a urobí všetko**, musí byť znamením nášho čakania rovnako, ako bolo ich. Tak slávne, ako sa Boh dokázal im ako verný a divy-činiaci Boh, to urobí i pre nás.

*len očakávaj mlčky,  
moja duša, na Boha!*